

kolumni

Jälleen näkeminen

Teemu Tiensuu on Namibiassa syntynyt sosiaalityöntekijä ja työnhajaaja, joka toimii Yrjö ja Hanna-säätiön palvelujohtajana. Hän on porvarillistunut ex-radikaali, viinin, ruoan ja liikunnan ystävä.

Kollegani jäi hiljattain leskeksi. Se sai minut miettimään jälleennäkemistä. Useimmat meistä uskovat tapaavansa läheisensä kuoleman jälkeen taivaassa, mikä lohduttaa kriisin keskellä. Kun pidämme aistimme, mielemme ja tunteemme avoinna, voimme nähdä suuria jälleennäkemisiä myös maan päällä arkisessa elämässä.

Poikani läheinen ystävä, Mauno Mato, harmaa käsintehty huoparulla katosi mökkimatalla pari vuotta sitten. Mauno oli hänelle tärkeä monesta syystä. Se oli pehmeä, ainutlaatuinen ja hän oli saanut sen läksiäislahjaksi vaihtaessaan päiväkotia avioeromme yhteydessä. Sinne jäi kaverit ja yhteinen koti. Mauno toi sentään vähän lohtua ja turvaa. Monet rentouttavat naurut naurettiin yhdessä nukkumaan mennessä Maunun hulvattomien seikkailujen parissa. Katoaminen nosti kyneleet lapsen silmiin monta kertaa. Vaikka itse askarreltu Mauno Kakkonen toikin lohtua, ei se tietenkään voinut korvata aitoa.

Kesän viimeisen mökkireissun alkajaisiksi Mauno ihmeeksemme löytyi. Kahden vuoden ero on lapsen elämässä valtava aika. Ei ihme, että koululaisen silmät kostuivat ja hartiat rykivät Maunun löydyttyä. Eikä ihme, että isän silmät kostuivat poikaa katsellessa. Mikä jälleennäkeminen!

Akillesjänteeni katkesi muutama vuosi sitten sulkapallossa. Palasin kentälle kymmenen kuukautta myöhemmin. Sillä välin olin siirtynyt Järvenpään sosiaalisairaalan palkolliseksi. Juuri Sosiaalisairaalan liikuntahallin takakentän vasen nurkka oli koitunut janteeni kohtaloksi. Olin pelannut jo kuukauden ja työskennellyt Sosiaalisairaalassa yli kolme kuukautta, kun uskalsin ensi kertaa käydä onnettomuuspaikalla. Mikä jälleennäkeminen!

Kilpailu hyvistä työntekijöistä, etenkin työn tekijöistä, kiristyy. Jälleen nähdään samoja merkkejä kuin **Raimo Ilaskiven** houkutellessa hoitajia Helsinkiin televisiomainoksessa 80-luvun lopussa. Työntekijät arvioivat työpaikkaa ja työyhteisöä monilla eri mittareilla, näkyvillä ja näkymättömillä. Kilpailussa menestyy työnantaja, joka osaa motivoida ja sitouttaa parhaat työntekijät tiimiinsä. Se, joka rakentaa työyhteisöön hyvän hengen, osaa vaatia, mutta myös palkita. Se, joka osaa kehittää, osaa arvioida ja seurata edistymistä ja osaa antaa siitä palautetta.

Sosiaali- ja terveysalan johtamisen akilleen kantapäänä on seuranta ja arviointi. Hanke toisensa jälkeen tukehtuu hyvän alun jälkeen vain siksi, ettei alussa ole muistettu sopia, miten edistymistä seurataan ja arvioidaan. Millä organisaatiolla on varaa tuhlatella niin paljon resursseja? Tämän päivän johtajalta kaivataan jälleen näkemistä.